

Chương 72: Trở Về Học Viện Temple

(Số từ: 2612)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:27 AM 03/07/2025

Lẽ ra, thời điểm này phải là kỳ Lễ hội, và đáng lẽ Ludwig đã phải hào hứng đến mức cùng với những người bạn thân nhất của mình, Số 9 Delphine Izadra và Số 10 Lanian Sesor, quyết định lang thang khắp khu Lễ hội.

Rồi cuối cùng, họ sẽ lạc mất Delphine trong đám đông. Sau đó, họ sẽ phát hiện ra rằng Delphine, người mà họ tưởng chỉ bị lạc, thực ra đã bị một băng đảng hùng mạnh bắt cóc. Ludwig sẽ báo cáo việc này cho lính canh, tuy nhiên cậu hoàn toàn phớt lờ lệnh của họ là phải chờ ở Temple, và sẽ cùng Lenian Sesor đi khắp nơi tìm kiếm Delphine.

Sau một hồi, Ludwig sẽ tìm thấy bọn người xấu và chiến đấu với chúng để cứu bạn mình.

Và bằng một cách nào đó, cậu đã tung ra một đòn cực mạnh ẩn chứa khí lực hát văng tất cả bọn chúng.

Ludwig, vốn xếp hạng kém, không có nhiều tự tin vào bản thân, dù cậu là thành viên của Lớp Royal. Tuy nhiên, phân đoạn mở đầu này, sau khi cậu đã học được đôi chút ở Temple, được viết ra để cho thấy cậu mạnh mẽ đến mức không thể so sánh được, hoàn

toàn khác biệt với người thường. Thực tế, Ludwig sở hữu tài năng thể chất tuyệt vời, nên cậu khá khỏe mạnh và giỏi thể thao.

Vụ bắt cóc một học viên Temple vẫn tương đương với một thảm họa, nhưng tôi đã viết nên tình tiết khó tin này để chứng tỏ rằng Ludwig thực sự rất mạnh.

Dù sao đi nữa, tôi nghĩ cũng khá may mắn khi một trong những tình tiết ngớ ngẩn mà tôi đã tạo ra đã biến mất vì hành động của tôi.

Tôi thực sự không muốn Delphine phải trải qua trải nghiệm kinh hoàng này. Dĩ nhiên, Delphine vốn đã khá thân thiết với Ludwig, nhưng sự kiện này sẽ càng khiến họ gắn bó hơn nữa.

Thôi thì.

Đó quả là một trải nghiệm kỳ quái.

Delphine không hề biết rằng mình suýt nữa đã bị bắt cóc, cũng không biết rằng mình đã thoát khỏi hiểm cảnh đó nhờ một sự cố kỳ quái khác.

Cô chỉ sợ hãi rằng một đám ác quỷ nào đó đã gây ra một vụ tấn công khủng bố quy mô lớn ở Đế đô.

Tôi không muốn tỏ ra vẻ ta đây, nhưng chẳng phải chính tôi đã cứu cô ấy sao? Tuy nhiên, chỉ mình tôi biết điều đó. Một cảm giác khá là vi diệu.

Dù sao thì, Temple cũng chìm trong một bầu không khí ảm đạm vì sự cố kinh hoàng đã xảy ra ở Đế đô. Khung cảnh bên ngoài chắc còn thê lương hơn nữa. Cũng rõ như ban ngày rằng Hoàng đế có lẽ đã nổi giận đến tột cùng.

“Điều này có nghĩa là lũ Ác Quỷ vẫn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn.”

“Lẽ nào còn có một Ma Vương mạnh hơn đang ẩn náu ở đâu đó? Trong suốt cuộc Nhân Ma Đại Chiến chưa từng xảy ra chuyện như thế này.”

Sáng hôm sau.

Lũ trẻ đang tranh nhau xem trí tưởng tượng của ai bay xa hơn.

Chúng chỉ là những đứa trẻ, nhưng đối với người lớn, việc này lại mang một ý nghĩa khác. Rõ ràng là họ vẫn chưa tiêu diệt hoàn toàn Ma Giới, và chỉ cần một vụ khủng bố ở cấp độ này cũng đủ để khiến Đế đô rơi vào hỗn loạn tột độ.

Hành động giải cứu vài tù nhân này, hệ quả là đã khiến loài người nhận ra rằng đây không phải là lúc để ăn mừng chiến thắng, mà là lúc phải cảnh giác với tàn dư của Ma Giới. Liệu đây

là một điều tốt, hay nó đã hoàn toàn đẩy Ma Giới đến chỗ diệt vong?

Tuy nhiên, đây là lựa chọn mà Sarkegaar, Eleris, Loyar và tôi đã đưa ra.

Dù chúng tôi đã cứu được 107 ác quỷ, nhưng kết quả là chúng tôi đã kích thích mạnh mẽ sự cảnh giác của loài người.

Tổng cộng còn lại 6 người trong ký túc xá Lớp A.

Số 2, Ellen Artorius.

Số 3, Liana de Grantz.

Số 7, Adelia.

Số 8, Kono Lint.

Số 10, Cayer Vioden.

Và tôi. Tất cả mọi người trừ Số 3 đều là thường dân, những người không có lý do gì để về nhà. Trong trường hợp của Số 3, gia tộc cô ấy có một dinh thự ở Đế đô, nên cô vẫn về nhà mỗi thứ Sáu. Vì vậy, bất chấp kỳ nghỉ dài này, hôm qua cô đã trở lại Temple.

Vì có một vụ tấn công khủng bố ở Đế đô, Gia tộc Grantz có lẽ nghĩ rằng để cô trở lại Temple, nơi an toàn hơn nhiều, sẽ tốt hơn là ở lại dinh thự. Đó là lý do tại sao cô gái này trông không vui cho lắm.

Đáng lẽ cô đang được nghỉ ngơi trong dinh thự của mình, nhưng lại bị buộc phải quay lại trường học.

Dĩ nhiên, kỳ nghỉ vẫn sẽ tiếp tục, nên ở Temple cũng sẽ chẳng có gì để làm.

Ellen vẫn luyện tập như thường lệ, bất kể có vụ tấn công khủng bố nào xảy ra ở Đế đô hay không, và tôi đã tham gia cùng cô ấy.

Sau khi đấu tập một lúc lâu, thanh kiếm của tôi lại một lần nữa rơi loảng xoảng trên sàn phòng tập, tôi kiệt sức ngã phịch xuống sàn. Ellen lặng lẽ nhìn tôi rồi hỏi một câu.

“Tại sao chúng lại làm vậy?”

Tôi nghiêng đầu trước câu hỏi của cô nàng.

“Gì cơ?”

“Lũ ác quỷ. Tại sao chúng lại làm vậy?”

Ellen chưa từng thực sự bàn về vấn đề này trước đây, nhưng có vẻ cô cũng có vài nghi vấn. Tại sao lũ ác quỷ lại tấn công Đế đô? Cô tò mò về điều đó. Một Ellen vốn vô cảm nhà ta thường sẽ không mấy để tâm đến những sự kiện như vậy, nhưng có vẻ bên trong cô cũng đang hiếu kỳ.

“L-Làm sao tôi biết được chứ?”

Sự thật rằng lũ ác quỷ làm vậy để giải cứu đồng bào của họ, những người sắp bị bán trong một buổi đấu giá, không được

nhiều người biết đến. Nếu sự thật đó bị phơi bày sau này, nó sẽ gây ra sóng gió dữ dội.

Nghĩ lại thì, đúng là như vậy.

Rất có thể sự thật sẽ không bao giờ được đưa ra ánh sáng.

“Tôi chỉ không hiểu tại sao chúng lại tấn công Thần Điện Hiệp Sĩ.”

Thần Điện Hiệp Sĩ giống như khắc tinh tự nhiên của ác quỷ. Dĩ nhiên, không phải tất cả ác quỷ đều bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của họ, nhưng tất cả ác quỷ loại bất tử đều cực kỳ yếu thế trước thánh lực. Thực tế, ma cà rồng như Eleris đã phải chiến đấu với khắc tinh mạnh nhất của mình.

“Nếu muốn trả thù, chẳng phải chúng nên tấn công một nơi khác nếu đã có thể xâm nhập vào Đế đô sao?”

Ellen có khá nhiều nghi vấn.

Cô không hiểu tại sao lũ ác quỷ lại quyết định tấn công Thần Điện Hiệp Sĩ, bởi vì Ellen không biết về các tù nhân ác quỷ. Vì vậy, câu hỏi của cô hoàn toàn hợp lý. Tuy nhiên, hầu hết mọi người thậm chí sẽ không nghĩ về điều đó.

Bởi vì trong mắt họ, ác quỷ đơn giản là xấu xa.

Chỉ cần tin vào câu nói đó, hầu hết mọi người đều từ bỏ việc suy nghĩ về những vấn đề như vậy. Tuy nhiên, Ellen lại đang đặt

mình vào vị trí của ác quỷ, coi họ là những sinh vật có trí tuệ giống như con người.

Ellen đang nêu ra một câu hỏi xác đáng. Nếu muốn trả thù, có lẽ sẽ tốt hơn nếu họ tấn công Hoàng đế thay vì Thần Điện Hiệp Sĩ.

“Tôi nghĩ chúng biết điều gì đó mà chúng ta không biết.”

Ellen tin rằng lũ ác quỷ có mục đích nào đó chứ không chỉ đơn thuần hành động vì tức giận. Họ không có lý do gì để tấn công Thần Điện Hiệp Sĩ. Cô tin chắc rằng họ có một lý do ẩn giấu cho hành động đó. Cuối cùng, Ellen, người dường như không ghét bỏ ác quỷ cũng không chọn cách đơn giản là bỏ qua những sự kiện này, đã suy luận rằng họ hẳn phải có lý do cho tất cả những chuyện này.

Nếu tôi thực sự là một Ma Vương đang mơ ước xây dựng lại Ma Giới, đây sẽ là khoảnh khắc tôi nhận ra rằng Ellen phải bị loại bỏ. Cô quá nguy hiểm. Cô không phải là kẻ thù sợ hãi hay khinh miệt chúng tôi, mà là một kẻ địch cố gắng thấu hiểu hành động của chúng tôi.

“Nếu chúng có thứ gì đó như vậy, nó sẽ sớm được tiết lộ thôi.”

Nhưng thành thật mà nói, điều duy nhất tôi nghĩ lúc đó là cô khá thông minh.

Nghĩ lại thì, tôi cũng thật kỳ quặc.

Tôi đã mất tư cách làm người vì đã dẫn dắt lũ ác quỷ khủng bố Đế đô.

Và tôi cũng mất tư cách làm ác quỷ vì điều duy nhất lướt qua đầu tôi khi chứng kiến anh hùng mạnh nhất của nhân loại ngày càng trở nên nguy hiểm hơn lại là cô thực sự thông minh.

Tôi không thể tin được rằng mình không đủ tư cách để đứng về bất kỳ phía nào.

Rốt cuộc thì mình đang làm cái quái gì vậy?

Vì vẫn đang trong kỳ nghỉ và nhà trường cấm học viên ra ngoài, cuộc sống thường nhật như một cái máy của tôi vẫn tiếp diễn. Tôi không làm gì khác ngoài việc liên tục luyện tập với Ellen. Tôi ăn sáng sau buổi tập sáng sớm, ăn trưa sau buổi tập buổi sáng, tập nhiều hơn sau bữa trưa và thậm chí còn tập nhiều hơn nữa sau bữa tối trước khi ăn nhẹ đêm khuya.

Tôi không tiến hành luyện tập Siêu Năng một cách riêng biệt. Siêu Năng càng sử dụng nhiều thì càng trở nên quen thuộc, và tôi đang luyện tập với Ellen, người có thể thổi bay tôi ngay cả khi tôi sử dụng sức mạnh của mình hết công suất.

Nói cách khác, đấu tập với Ellen đã là quá đủ, nên tôi không cần phải luyện tập Siêu Năng riêng.

Nói một cách chính xác, tôi khá quen thuộc với những thói quen tự nguyện do bản thân đặt ra này.

Hầu hết mọi người phải tiếp tục chu trình không tự nguyện là đi làm rồi về nhà. Nó có phần bị động, nhưng lại bắt buộc.

Tuy nhiên, với tư cách là một nhà văn, tôi đã phải tiếp tục viết lách mặc dù không ai ép buộc tôi.

Kết quả thì, ừm... Ta đang thấy kết quả ở đây. Dù nó là như vậy, nhưng tôi vẫn tự nguyện viết nó.

Vì vậy, tôi có đủ sức mạnh tinh thần để tiếp tục điều này, ngay cả khi không ai yêu cầu tôi làm vậy.

Việc viết lách giờ chỉ được thay thế bằng việc rèn luyện thể chất hàng ngày.

Tuy nhiên.

Dù tôi ổn với thói quen này, đôi khi tôi cảm thấy như mình sắp phát điên.

Dù thế giới bên ngoài đang hỗn loạn, đổ nát và tuyệt vọng vì vụ tấn công khủng bố của lũ ác quỷ, bên trong Temple mọi thứ lại yên bình và tĩnh lặng, như thể chúng tôi đang ở một thế giới khác.

Thế nên ngay cả tôi, kẻ đã gây ra sự cố này, cũng gần như quên mất nó.

“Này, cậu không thấy chán à?”

Thế là, vào buổi sáng Chủ nhật, một ngày trước khi cuộc sống học đường bình thường của chúng tôi bắt đầu trở lại, tôi lảo bầm khi nhìn Ellen.

Tôi tự cho mình là người khá kiên nhẫn, nhưng cô ngày nào cũng luyện tập như thể đó là điều tự nhiên nhất trên đời. Tôi cũng đã làm việc này được một thời gian rồi, nhưng chẳng phải con người ta thỉnh thoảng cũng cần nghỉ ngơi sao?

“?”

Ellen, người đang giãn cơ ở sảnh để chuẩn bị cho buổi tập sáng sớm, nghiêng đầu. Dĩ nhiên, ở Lớp Royal ngoài chúng tôi ra cũng có nhiều người tập luyện buổi sáng, nhưng phần lớn học viên không có ở đây, và chỉ có vài người lác đác vì vẫn đang trong kỳ nghỉ.

Ellen là một trong số ít những người tập thể dục mỗi sáng.

“Cậu không có việc gì thích làm vào ngày nghỉ à? Là tập luyện sao? Tôi đoán trúng tim đen rồi phải không?”

“Tim đen nào?”

Tôi cau mày trước câu hỏi vặn lại của cô nàng, một câu hỏi gần như chẳng liên quan gì đến điều tôi đang hỏi.

“Cậu biết ý tôi là gì mà.”

“Nếu muốn thì theo, không thì thôi.”

Ellen bắt đầu chạy như thể cô không định tham gia vào cuộc nói chuyện vô bổ này, nên tôi đành chạy theo cô ấy.

“Này!”

Vốn dĩ, tôi tập luyện sáng sớm với Adriana, nhưng cô sơ nhà thờ đó đã trở về tu viện của Công quốc Saint-Owan. Cô ấy có lẽ sẽ trở lại vào tối nay. Do đó, hiện tại tôi đang chạy theo sau Ellen.

Thực ra, tôi chỉ đang tự kiểm tra xem mình có theo kịp tốc độ của cô gái đó không. Tôi tự thuyết phục bản thân rằng mình là một con quái vật với thể lực điên cuồng, đồng thời kích hoạt Siêu Năng.

Chắc chắn tôi sẽ không thể theo kịp cô nếu là vài tháng trước, nhưng chúng tôi không chạy nước rút, nên tôi có thể chạy song song với cô một lúc khá lâu. Thể lực của tôi đã cải thiện rất nhiều, và nó còn được tăng cường hơn nữa nhờ Siêu Năng của tôi.

Đó là một sự tăng trưởng đáng kể.

“Các cậu! Hôm nay cũng cố gắng nhé!”

Vút!

Rồi Ludwig lướt qua tôi và Ellen trong nháy mắt.

Tôi biết cậu ta không cố ý trêu chọc chúng tôi, tôi biết rõ hơn ai hết rằng cậu ta chỉ là một chàng trai tràn đầy năng lượng. Thật không thể tìm thấy ai chân thật như cậu ta ở cả hai lớp học!

“.....Cậu ta không phải là hơi tăng động quá sao?”

.....Thật cay đắng. Tôi biết cậu ta không có ý gì, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

Tác giả đang nói xấu sau lưng nhân vật chính của mình. Đây là tình huống quái quỷ gì vậy? Nhân vật tôi xây dựng là kiểu nhân vật chính khuôn mẫu: Tốt bụng, dũng cảm và không thể làm ngơ trước sự bất công. Hơn nữa, cậu ta đang ở ngay trước mặt tôi.

“.....Cũng hơi.”

Tôi nghe rõ mồn một Ellen thì thầm nhỏ hết mức có thể.

Đúng không? Tôi không phải là kẻ kỳ quặc phải không?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

Thanks For Reading